

ad §§ 31 og 32.

Forsaavidt ved disse Paragrapher blandt Andet D. L. 4—4—8, jfr. 4—3—21, tilsigtes ophævet, opstaaer det Spørgsmaal, om det Princip, som findes udtalt i Forordn. 28de December 1792 § 1 angaaende Skibsfolks Fortrinsret for Hyre, der netop er begrundet paa Ulykkestilfældes Indflydelse paa deres Ret til Hyre, ikke desto mindre bør opretholdes. Ministeriet antager, at der er tilstrækkelig Føie hertil, og har derfor ladet dette Punct uomtalt i Udkastet.

ad §§ 33.—36.

Bestemmelserne i disse Paragrapher om de Syges Hyre m. m. afvige ikke i nogen synderlig Grad fra D. L. 4—1—31.

Den i Overensstemmelse med den norske Søfartslov i § 36 optagne Regel er motiveret ved, at Sygdommen i Almindelighed kan formodes at hidrøre fra Soreisen.

ad § 38.

Ved Bestemmelsen i denne Paragraph har man tilsigtet at forhindre, at det for Besætningen skal have Udseende af, at en ledigbleven Plads holdes ubesat i Rederiets Interesse. Den i Slutningen af Paragraphen foreskrevne Modification af Hovedreglen er begrundet derved,

at den Bortrømte, som har kunnet bortføre sit Løi fra Skibet, maa formodes at have havt Medvidere ombord.

ad § 39.

Denne Paragraph formenes at ville være egnet til at forebygge de nu jevnlig forekommende Trætter om, hvorvidt et Helligdagsarbejde har været uopsætteligt eller ikke.

ad § 41.

I Henseende til denne Paragraph bemærkes det, at det endnu ikke er usædvanligt, at Hyre for visse Reiser betinges med en rund Sum, og at man derfor, da der i Udkastet dertil har maattet tages Hensyn, ved Indholdet af denne Paragraph har søgt at have de Tvivl og Vanffeligheder, som, naar sliq Hyre er betinget, ellers maae indtræde i Tilfælde af Reisens Forandring o. desl.

ad § 42.

Denne Paragraph er indsat i Loven, for at der stedse ombord kan være let Afgang for Skibsfører og Mandskab til at gjøre sig bekjendte med de dem i deres gjensidige Forhold tilkommende Rettigheder og paahvilende Forpligtelser.